

Předběžné otázky

„Je třeba vykládat článek 1 směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS⁽¹⁾ (dále jen „směrnice 1999/70/ES“), ustanovení 1 přílohy směrnice 1999/70/ES, ustanovení 4 přílohy směrnice 1999/70/ES a obecnou zásadu práva Společenství týkající se zákazu diskriminace na základě druhu pracovní smlouvy v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která pro pracovní smlouvy na dobu určitou, jejichž sjednaná doba trvání překračuje 6 měsíců, stanoví (z pohledu zaměstnanců, kteří jsou zaměstnáváni na základě pracovních smluv na dobu určitou, méně výhodné) zásady pro určení trvání výpovědních lhůt než jsou zásady, které platí pro určení trvání výpovědních lhůt pracovních smluv na dobu neurčitou, a brání konkrétně ustanovení vnitrostátního práva (článek 33 zákona ze dne 26. června 1974, zákoník práce [...]), které pro pracovní smlouvy na dobu určitou, jejichž doba trvání sjednaná ve smlouvě překračuje 6 měsíců, stanoví pevnou dvoutýdenní výpovědní lhůtu nezávislou na době trvání pracovního poměru zaměstnanců, zatímco výpovědní lhůta pro pracovní smlouvy na dobu neurčitou je závislá na době trvání pracovního poměru zaměstnanců a může činit dva týdny až tři měsíce (čl. 36 odst. 1 zákoníku práce)?“

⁽¹⁾ Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Úřadem průmyslového vlastnictví (Česká republika) dne 29.01.2013
— MF 7 a. s. v. MAFRA, a. s.

(Věc C-49/13)

(2013/C 141/16)

Jednací jazyk: čeština

Předkládající soud

Úřad průmyslového vlastnictví

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: MF 7 a. s.

Odpůrce: MAFRA, a. s.

Předběžné otázky

- 1) Je nutno ustanovení čl. 3 odst. 2 písm. d) směrnice [2008/95/ES]⁽¹⁾ vykládat tak, že pro posouzení existence dobré víry na straně přihlašovatele ochranné známky jsou relevantní pouze okolnosti zjevné přede dnem nebo ke dni podání přihlášky ochranné známky, nebo mohou být jako podpůrné důkazy existence dobré víry přihlašovatele použity také okolnosti, které nastaly po podání přihlášky?
- 2) Je třeba aplikovat rozhodnutí ve spojených případech C-414/99 až C-416/99⁽²⁾ obecně na všechny případy, kdy se posuzuje, zda vlastník ochranné známky udělil souhlas k jednání, jehož následkem může být oslabení či omezení jeho výlučných práv?

- 3) Lze vyvozovat existenci dobré víry na straně přihlašovatele mladší ochranné známky ze situace, kdy s ním vlastník starší ochranné známky uzavřel smlouvy, na jejichž základě svolil k vydávání periodické tiskoviny, jejíž označení bylo podobné s jeho přihlášenou ochrannou známkou, souhlasil s registrací této tiskoviny přihlašovatelem a poskytoval mu podporu při jejím vydávání, avšak předmětné smlouvy výslovně neupravovaly otázku práva k duševnímu vlastnictví?
- 4) Pokud pro posouzení existence dobré víry na straně přihlašovatele ochranné známky mohou být relevantní i okolnosti, které nastaly po podání přihlášky, lze podpůrně vyvozovat existenci dobré víry na straně přihlašovatele ze situace, kdy vlastník starší ochranné známky vědomě strpěl existenci napadené ochranné známky po dobu nejméně deseti let?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (kodifikované znění); Úř. věst. L 299, s. 25.
⁽²⁾ Recueil s. I-08691.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná
Rechtbank Rotterdam (Nizozemsko) dne 31. ledna 2013
— Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV v.
Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

(Věc C-51/13)

(2013/C 141/17)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank Rotterdam

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV

Žalovaný: Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

Předběžné otázky

- 1) Brání právo Evropské unie, zvláště pak čl. 31 odst. 3 třetí směrnice o životním pojištění⁽¹⁾, tomu, aby byly společnosti poskytující životní pojištění povinny na základě takových obecných právních institutů či nepsaných norem uznávaných v nizozemském právu, jako jsou přiměřenost a spravedlnost, kterými se řídí vztah před uzavřením smlouvy mezi společnostmi poskytující životní pojištění a potenciálním pojistníkem, nebo obecná či zvláštní povinnost řádné péče, sdělit pojistníkům více informací o poplatcích a přírůzích za riziko spojených s tímto pojištěním, než jaké byly stanoveny v roce 1999 ustanoveními nizozemského práva, jimiž byla provedena třetí směrnice o životním pojištění (zejména čl. 2 odst. 2 písm. q) a r) RIAV [Regeling Informatieverstreking aan verzekeringnemers]1998)?